

اثر تواتر بازخورد در شرایط مختلف کانون توجه (درونی و بیرونی) بر یادگیری مهارت پرتاب دارت در کودکان:
بررسی فرضیه راهنمایی در شرایط مختلف کانون توجه

علی حیرانی^{۱*}، ایوب صباغی^۲، پگاه فرزام^۳

علی حیرانی، دکترای رفتار حرکتی، دانشگاه رازی کرمانشاه
ایوب صباغی، دانشجوی دکترای رفتار حرکتی، دانشگاه رازی کرمانشاه
پگاه فرزام، دانشجوی کارشناسی ارشد رفتار حرکتی، دانشگاه رازی کرمانشاه

خلاصه

هدف: تواتر بازخورد و نوع توجه از متغیرهای موثر بر یادگیری مهارت‌های حرکتی می‌باشند. بر این اساس هدف از انجام این تحقیق بررسی تعامل این عوامل بر یادگیری مهارت پرتاب دارت در کودکان بود. روش تحقیق: بدین منظور نمونه‌ای ۶۰ نفری از دانش آموزان یکی از دبستان‌های استان کرمانشاه با میانگین سنی ۱۰/۴ و انحراف معیار $\pm ۱/۴$ به صورت تصادفی انتخاب و بر اساس نتایج پیش آزمون که شامل یک دسته کوشش ده تایی بود به چهار گروه ۱۵ نفری همگن (توجه بیرونی- بازخورد ۱۰۰٪، توجه بیرونی- بازخورد ۳۳٪، توجه درونی- بازخورد ۱۰۰٪ و توجه درونی- بازخورد ۳۳٪) تقسیم شدند. سپس شرکت کنندگان به مدت ۶ جلسه (هر جلسه ۵ دسته کوشش ۶ تایی) مهارت پرتاب دارت را تمرین کردند. کلیه امتیازات مرحله اکتساب ثبت شد و آزمون یادداری بعد از گذشت ۴۸ ساعت از آخرین جلسه اکتساب گرفته شد. در مرحله اکتساب از آزمون تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر و در مرحله یادداری از آزمون‌های تحلیل واریانس دوطرفه و آزمون تحلیل واریانس یک‌راهه استفاده شد. نتایج: در مرحله اکتساب، اثر اصلی جلسات تمرین، اثر اصلی کانون توجه و همچنین تعامل فراوانی بازخورد در کانون توجه ($P < ۰/۰۵$) و در آزمون یادداری، اثر نوع توجه و تعامل نوع توجه و فراوانی بازخورد معنی‌دار بود ($P < ۰/۰۵$). نتایج آزمون تعقیبی LSD نیز نشان داد که بهترین نتیجه مربوط به گروه توجه بیرونی با فراوانی بازخورد ۱۰۰٪ و بدترین نتیجه مربوط به گروه توجه درونی با فراوانی بازخورد ۱۰۰٪ می‌باشد. نتیجه‌گیری: با توجه به الگوی نتایج مشخص شد که فرضیه راهنمایی را می‌بایست با عنایت به نوع کانون توجه تعیین نمود، چرا که بین این دو متغیر تعامل وجود دارد.

کلمات کلیدی: بازخورد، توجه درونی، توجه بیرونی، فرضیه راهنمایی